

Redaktora vārdi

2. lpp. **Forums par forumu.
Kā labāk sazināties?**
3. lpp. **Piekrastes vasarnieki kā iespēja.
Gaidis Bērziņš.**
4. lpp. **Apstādināt mirkli Kolkā.**
5. lpp. **Visapkārt ūdens, ūdens vien.
Vairas Venēcijas valdzinājums.**
6. lpp. **Elle et Lui.
Latvietes un francūža radošā savienība.**

Cietokšņi un zemestrīces

Jaunībā izlasīju atziņu, par kuras dziļumu pārlicinos aizvien vairāk. «Ļaunāki par viņu ļaunajiem darbiem ir mēģinājumi tos pamatot».

Skan šausmīgi. Jo patiesi. Bet sākums ir teju nevainojams un nepamānāms, kā notiek allaž, kad atdodam mazo pirkstiņu Paši zināt, kam. Ir kāds mazs plankumiņš manā citādi nevainojamā uzvalkā, un es kā ērtāko ceļu izvēlos pamatot, ka tas nemaz nav traipiņš, ka citi staigā pilnīgi nosmulējušies, bet nekas, ka daudzi godos ierodas kamzoļos, ka vispār, ja pameklē priekšrakstos... Trakākais, ka sīkais pleķītis, tiešām tāds štrunts, ir bijis par iemeslu veselai pamatojumu būvniecībai. Un tas tā aizsākas, tā nemanāmi ievēl, jo ir tik bezgala cilvēciski attaisnot sevi paša acīs, un beigās jau pats nopietni tici, ka tevis radītā nepatiesība ir balta patiesība. Izdodas sev apkārt uzbūvēt cietokšņus kā Ķīnas mūrus. Un tad var glābt tikai zemestrīce.

Es priecājos, kad manu pirmās trīsas. Kad jūtu — būs zemestrīce un mans cietokšnis sagrūs. Bet kā ir jums?

Alnis Auziņš

Sūtība — kalpot cilvēkiem jeb Kāda temperatūra ir mūsu pašvaldībā?

9. X pilī uz semināru un diskusiju *Līdzdalība un sadarbība novada attīstībai* aicināja Inese Siliņa, Ziemeļkurzemes nevalstisko organizāciju (NVO) atbalsta centra vadītāja, un Brīgita Dreize, NVO eksperte, arī Liepājas pilsētas domes eksperte NVO un sabiedrības integrācijas lietās.

Iedzīvotāju un pašvaldības pārstāvju tikšanās gan Dundagā, gan vēl citur Talsu pusē finansēja no Eiropas Sociālā fonda projekta *Mēs Kurzemei* līdzekļiem, kuru ar 97,02% atbalsta Eiropas Savienība ar Eiropas Sociālā fonda starpniecību un 7,93% — Talsu novada dome.

Pasākumu apmeklēja ap 15 cilvēku, tostarp pašvaldību pārstāvēja domes priekšsēdētāja Gunta Abaja un arī deputāts Guntis Pirvits, pašvaldību un Ziemeļkurzemes biznesa asociāciju — Ance Remesa, biedrības *Dundagas bērnu dienas centrs «Mājas»*, biedrības *Zaļā doma* un *Dundagas aprūpes nams «Stacija»*, kā arī pensionāru biedrības *Dundagas Sendienas* pārstāvji.

Semināra mērķis bija rast motivāciju NVO un pašvaldībai kļūt par labākiem sadarbības partneriem. Sākumā I. Siliņa pastāstīja, kas ir pilsoniskā sabiedrība, kādas ir pašvaldības un NVO sadarbības iespējas, vai tās var būt partneri un kāda veida līdzdalība valsts un pašvaldības dzīvē iespējama katram iedzīvotājam. Ar savu bagāto pieredzi, strādājot Liepā-

jas domē, dalījās B. Dreize. Viņa uzsvēra, ka NVO ir sabiedrības termometrs, jo atspoguļo, kas notiek sabiedrībā.

Visinteresantākā izvērtās diskusija par to, kas nepieciešams Dundagas novadā, lai šeit rastos spēcīga pilsoniskā sabiedrība un lai NVO raženi sadarbotos ar pašvaldību. Kā norādīja I. Siliņa, pilsoniskā sabiedrība ir jebkurš aktīvs iedzīvotājs, kurš kaut ko gatavs darīt savu interešu lokā vai sabiedrības labā. Pilsoniskā sabiedrība, NVO, biedrība vai nodibinājums — tie ir sinonīmi. Vai Dundagas pašvaldībā vajadzīgs darbinieks, kurš strādā ar NVO?

Ansis Roderts uzskatīja, ka tādu vajag, jo pašlaik nav cilvēka, pie kā griezties ar savām idejām, kurš aicinātu uz diskusijām. Arī Alfa Auziņa piekrita, ka vajag cilvēku, kas visus koordinē, dabū kopā, piemēram, pensionārus un sportistus. Gunārs Laicāns norādīja, ka ir konkrēti cilvēki, kas sabiedrības dzīvi kustina. Ja ir līderis, ir darbība, ja nav, tad nekā! Viņš norādīja, ka novadā tomēr līderu trūkst. I. Siliņa jautāja: «Kā dabūt kopā katras gru-

pas līderus? Varbūt tomēr vajag vienu līderi, kuru interesē aicināt kopā pārējos?» Andra Ratkeviča ieminējās, ka varbūt pietiktu, ja to darītu kāds no pašvaldības. B. Dreize teica, ka tādā nelielā pašvaldībā kā mūsējā nevajag algotu darbinieku, bet būtu jebkuram vērtīgi zināt, pie kura pašvaldībā varētu pieiet un savu ideju vai sāpi izteikt. «Pašvaldības interneta vietnes sadaļā *Sabiedrības līdzdalība* kā kontaktpersona minēta Gunta Abaja. Vai iedzīvotājiem jāvēršas pie viņas?» vaicāja I. Siliņa. Gan A. Auziņa, gan G. Laicāns atzina, ka tad, kad G. Abaja bija Attīstības nodaļas vadītāja, pie viņas cilvēki arī gāja, taču ar pašreizējo domes priekšsēdētājas slodzi tas vairs nav reāli. Uzsverot, cik brīnišķīgi, ka domes priekšsēdētāja ir NVO cilvēks, B. Dreize tomēr uzskatīja, ka, šajā amatā esot, NVO lietas vairs nevar darīt. «Varbūt vajadzīgs priekšsēdētājas padomnieks sabiedrības jautājumos un tad pie viņa varētu nākt jebkurš iedzīvotājs ar saviem ierosinājumiem un sūdzībām? Reizi gadā šis cilvēks apkopotu informāciju par situāciju novadā un sniegtu to domei. Aktuālos jautājumus, protams, risinātu uzreiz,» rosināja I. Siliņa. «Šim cilvēkam jābūt īpašam, jo attiecības ar sabiedrību nav vienkāršas. Sabiedrību veido kurzemnieki, kam vēl klāt ir lībiešu asinis. Šim darbam jābūt kalpošanai un līderim — harismātiskam. Viņam ar sirdi jājūt un ar galvu jādomā,» savus uzskatus puda A. Auziņa. Varbūt novadā vajadzīgs sabiedrisko attiecību speciālists? — šī doma no jauna uzvirtoja gaisā. «Varbūt to var uzņemties Ziemeļkurzemes biznesa asociācijas kontaktpersona Ance Remesa?» nerimās I. Siliņa.

Jautājums palika neatbildēts, bet tas noteikti rosina domāt. Neapstrīdams paliek B. Dreizes sacītais: «Pašvaldības sūtība ir kalpot cilvēkiem, veidot viņu dzīvi labāku, kāpēc gan to nedrīt kopā?»

Diāna Siliņa

• Pie Kolkas dzīve mana... Par fotogrāfi Inesi Dāvidsoni lasiet 4.lpp.

I. Dāvidsones foto

Apsveicam konkursa *Sējējs* laureātus!

Konkursa *Sējējs-2012* grupā *Lauksaimniecības kooperatīvs* laureāta nosaukumu, sudraba medaļu, diplomu un naudas balvu ieguva mūsējie — piensaimnieku lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvā sabiedrība *Dundaga*. Kā norādīts Zemkopības ministrijas interneta vietnē, laureāta nosaukums *Sējējs* kļuvis par priekšzīmīga darba apliecinājuma zīmi. Pasākums notika 19. X Jaunmoku pilī, kur laureātus sveica zemkopības ministre Laimdota Straujuma.

D. S.

Dundagā

27. X plkst. 11.00 pilī ukraiņu cirks *Transformeris*. Ieeja Ls 2, bērniem līdz 3 gadiem kopā ar pieaugušo — bez maksas.

27. X, 3. un 10. XI plkst. 15.00 pilī misijas *Luterāņu stunda* semināru cikls *Garīgās izdzīvošanas skola*, vada mācītājs Rolands Eimanis: kā iemācīties mīlēt, ja pats neesi mīlēts; ko darīt, ja vakaros neesi priecīgs; kā atrisināt naudas un laika trūkumu.

27. X plkst. 20.00 un 22.00 pilī *Leģendu nakts* (sk. 6.lpp.). Ieeja brīva. Iepriekš pieteikties.

31. X plkst. 18.00 luterāņu baznīcā Reformācijas dienas dievkalpojums.

11. XI Lāčplēša diena.

Kolkā

26. X plkst. 19.00 tautas namā ukraiņu cirks. Ieejas nosacījumi kā Dundagā.

27. X plkst. 14.00 tautas namā pensionāru atpūtas vakars. Par mūziku gādās Laimonis Zemels. Ieeja Ls 1.

4. XI plkst. 17.00 tautas namā Kaspars Antess un Dzintars Čiča koncertprogrammā *Atkal kopā*. Biļetes cena iepriekšpārdošanā Ls 3, pasākuma dienā Ls 4.

11. XI plkst. 18.00 lāpu gājiens, pulcēšanās pie *Delfniem*. Pēc gājiena pie tautas nama piemiņas brīdis, svētku uzrunas un tautas sadziedāšanās. Ugunskurs un karsta tēja. Par Latvijas Brīvības cīņās kritušajiem aicinām iedzīvotājus iedegt pa sveču liesmiņai mājas logos.

Lauzīsim galvas dotajā virzienā!

Pārdomas par forumu domes interneta vietnē

No 22. VI līdz 20. VIII pašvaldības interneta vietnē iedzīvotāji varēja ievietot savas rakstiskās pārdomas, jautājumus un savstarpēji diskutēt. Tad forumu slēdza. Nav jau tā, ka sabiedrībai nebūtu iespējas ko pavaicāt pašvaldības darbiniekiem. Domes interneta lapa to nodrošina. Un oktobra vidū pašvaldība arī saņēma izvērstu jautājumu. Tas rosināja domu apmaiņu, *mazu forumu*, kurā piedalījās domes priekšsēdētāja Gunta Abaja, izpilddirektors Mareks Griciks, juriskonsults Aigars Šturms un laikraksta *Dundadznieks* redaktors Alnis Auziņš.

— Ar tīmekļa starpniecību saņemtie jautājumi ir šādi. Vai un kad atjaunos foruma darbību? Kādu iemeslu dēļ forums jau tik ilgi nedarbojas? Lūdzu minēt patiesos iemeslus! Būtu vēlama publikācija *Dundadzniekā* par šo jautājumu!

Bet sāksim no sākuma. Doma atvērt forumu radās avīzes redkolēģijas sēdē pirms Jāņiem. Varbūt — *līdz galam neiznēsāts bērns*, jo tādas pieredzes nevienam nebija, bet iecere — laba. Lai cilvēki varētu izteikties, paust viedokli, izmantojot priekšrocības, ko dod ātrais un apjomā neierobežotais internets salīdzinājumā ar lēno un ierobežoto avīzi. Daži cilvēki forumā aktīvi komunicēja. Pēc diviem mēnešiem pēc domes vadītājas lēmuma forumu slēdza.

Atbildot uz jautājumiem, mums reizē jādomā, kādam forumam jābūt, kādiem mērķiem tam jākalpo, ja nolemj to atdzīvīnāt.

G.A.: — Pirmais forums bija bez pašvaldības interneta lapai atbilstošiem noteikumiem un kontroles. Dalībnieki no administratīvu jautājumu apspriešanas drīz pārsviedās uz politiskiem jautājumiem, puspatiesību, nepatiesību izplatīšanu un pat savstarpēju apvainošanu. Mani nesatrauca, ka reizēm vērsās arī pret mani, bet cilvēki vaicāja: kāpēc pieļauj tā izteikties, kāpēc raksta nepatiesības domes interneta vietnē? Šie sabiedrības jautājumi bija viens no iemesliem, kāpēc pilnīgi nekontrolēto forumu slēdza.

Uzskatu, ka forums varētu būt, bet nosakot stingrākus rāmjus. Ar to domāju ne jau cenzūru, bet noteikumus. Esmu papētījusi, kā dažādas iestādes un organizācijas risina šos jautājumus. Neviens nepieļauj pilnīgu rīcības brīvību. Pat Makšķernieku biedrība savā forumā norāda, par kādām tēmām spriest. Esmu izzinājusi Preiļu novada domes un Valsts izglītības attīstības aģentūras pieredzi. Preiļos foruma mērķis ir noskaidrot sabiedrības viedokli par pašvaldībā notiekošo, kā arī saņemt no sabiedrības konstruktīvus priekšlikumus radušos problēmu risināšanai. Forumā mērķis nav uzturēt vietu, kur paust dažāda rakstura negatīvus viedokļus. Forumā dalībnieks norāda vārdu, uzvārdu un adresi un piekrīt, ka foruma moderators ir tie-

sīgs dzēst viņa viedokli. Un uz forumā uzdo-to jautājumu domes darbiniekam nav pienākums atbildēt. Ja grib iegūt konkrētu atbildi, tad tas jāadresē konkrētai struktūrvienībai vai darbiniekam. Pašvaldības interneta vietnē ir epasti, telefoni un iespēja brīvi uzdot jautājumu interneta lapā.

A.Š.: — Ja dodam iespēju uzdot jautājumu, bet neparedzam dot atbildi, tad jau nevajag forumu.

— Es saprotu, ka ir tapis foruma noteikumu piedāvājums jeb uzmetums?

A.Š.: — Būtība ir tāda. Jebkurš iedzīvotājs var kaut ko uzrakstīt forumā, uzdot jautājumu, kāds administrācijas darbinieks seko līdz un atbild. Tas neliedz arī iedzīvotājiem savstarpēji komunicēt.

G.A.: — Aigara uzrakstītie noteikumi der par pamatu, par dažiem punktiem vēl jādiskutē. Ja nosakām, ka foruma izveides mērķis ir radīt iedzīvotājiem komunikācijas līdzekli ar pašvaldības administrāciju, tad izpilddirektoram jāuzdod visiem administrācijas darbiniekiem sekot līdz forumam un atbildēt uz jautājumiem, vai arī — tas ir viena darbinieka pienākums. Tātad — kādu ceļu mums iet?

M.G.: — Atverot forumu, pašvaldībai jāierosina konkrēti jautājumi, tēmas. Par to cilvēki var savā starpā runāt. Tā varam uzzināt sabiedrības viedokli.

— Bet vai jāliedz sabiedrībai ierosināt savu tēmu?

G.A.: — Ierosinājumi jāparedz.

M.G.: — Var paredzēt iespēju cilvēkam atvērt savu tēmu. Bet vienlaikus — arī ierobežojumus. Iepriekšējā forumā diskusijas aizgāja par *māti, meitu un kleitu*. Konkrētai tēmai vajadzētu vest noteiktā virzienā.

G.A.: — Cilvēkiem vajag savstarpēji komunicēt. Varam aicināt izteikties par noteiktām tēmām. Piemēram, apspriest publiskajā telpā attīstības plānu, ilgtermiņa stratēģiju. Vai noteikumos jāparedz — ja novirzās no tēmas, tad šo dalībnieku var izslēgt?

A.Š.: — Modelēju situāciju: atvērta tēma par nodokļu nomaksu, un cilvēks pajautā, vai viņa ceļu greiderēs. Tad šo cilvēku izslēdz vai tomēr atbild?

du un adresi, lai pārliecinātos, ka rakstītājs ir tas, par ko viņš uzdodas. Tas panāktu to, ka forumā piedalītos tikai autorizēti novada balsstiesīgie.

Ja iedzīvotājs vēlas iesniegt kādu jautājumu apspriešanai, viņš to ieraksta interneta vietnē, sistēma viņam izdod tās saiti, kuru izsūtīt saviem paziņām, draugiem, citiem foruma dalībniekiem, viņam ir jāsavāc pieci atbalstītāji, un to vārdi ir redzami atbalstītāju sarakstā. Tā tauta pati kļūtu par cenzoru, par ko runāt vai nerunāt. Deputāti var iesniegt jautājumus bez atbalstītāju piekrišanas.

Ja kāds vēlas, lai konkrēts deputāts vai dome sniedz publisku atbildi, tad tam jāsavāc 10 atbalstītāji. Tas panāktu to, ka deputātiem nebūtu jāreaģē uz katru, kam tik ienāk prātā

G.A.: — Tātad vajag administratoru, pār-raugu.

M.G.: — Jā gan.

G.A.: — Forums ir domāts diskusijai, konstruktīviem priekšlikumiem, nevis negatīvu viedokļu paušanai.

MG: — Tas gan ir stiepjams jēdziens — kas kuram šķiet konstruktīvs, kas negatīvs, kas pieklājīgs.

A.Š.: — Mēs jau neuzskaitīsim visus vārdus, ko nedrīkst lietot.

— Galvenie vispārīgie ierobežojumi interneta portālos ir minēti. Ar kritiku un arī negatīviem viedokļiem jārēķinās.

M.G.: — Kļūda bija, ka forumu atvērām kā baltu lapu. Tomēr — kas tur īsti nepatika? Kāpēc aizvēra?

G.A.: — Tāpēc, ka sākās tēmas, kas nebija īsti pašvaldības tēmas, kas sāka skart personiskas lietas, politiskus jautājumus. Pašvaldības lapai nav jābūt politiskai.

— Sabiedrības līdzdalība savas dzīves veidošanā jau ir politikas būtība.

GA: — Preiļu novada dome ierobežo apspriest politiskus jautājumus. Pie mums diskusijas izgāja ārpus administratīviem jautājumiem. Tad ir grūti novērtēt, kas ir patiesa informācija, kas puspatiesība, un, ja dzēsīs komentāru, tad pateiks, ka tā ir cenzūra.

A.Š.: — Tad tēmu loku var sašaurināt līdz administrācijas jautājumiem.

G.A.: — Es nolēmu slēgt forumu, lai precizētu tā lietošanas noteikumus.

— Pagājuši divi mēneši, un jautājums ir: kāpēc nav piedāvāts cits risinājums?

G.A.: — Lēmums forumu atvērt bija labas gribas izpausme, bet pašvaldības pienākums nav šādu forumu uzturēt. Tad, kad tiks sagatavoti atbilstoši noteikumi un norikots atbildīgais, varēs pieņemt lēmumu forumu atvērt. Tagad spriežam, kādiem foruma noteikumiem jābūt. Man pašai ir jautājums, vai foruma lietošanas noteikumi jāapstiprina domei? Ja tas ir izpildstruktūras darba uzlabošanai, tad tas ir izpilddirektora jautājums. Pirmo forumu izveidoja bez mana, bez izpilddirektora, bez domes akcepta.

A.Š.: — Tas ir atkarīgs no paredzamo jautājumu loka. Ja domā iekļaut tikai administrācijas jautājumus, tad noteikumus apstiprina administrācijas vadītājs. Ja paredz arī politiskus jautājumus, tad jāapstiprina domei.

— Labi, forumu atvērt bija labas gribas izpausme. Bet es mēģinu saprast iedzīvotāju: viņam parādīja forumu kā jaunu iespēju, tad forumu slēdza, divus mēnešus tā nav, un nav īsti skaidrs, vai būs, ja būs, tad kādā veidolā. Forums tomēr paver papildu saziņas iespējas ar iedzīvotājiem, kas visumā ir tālu no vēlamās.

G.A.: — Pašvaldības interneta lapā jābūt pašvaldības tēmām. Administrācijas darbinieki var atbildēt, bet viņiem nav pienākums obligāti atbildēt.

A.Š.: — Forumā veidi var būt dažādi, ir da-

žādas prakses, nav pareizākas vai nepareizākas, kādu uzdevumu man dos, tādām forumam atbilstošus noteikumus arī izstrādāšu. Ir jau vēl citi rīki. Var atvērt kontu *draugos*.

G.A.: — Ar foruma izveidi savulaik mazinājām spriedzi avīzei, bet forumā tiešā veidā nevienu priekšlikumu pašvaldības darba uzlabošanai nesaskatīju.

— Tomēr — kam kalpo forums?

M.G.: — Lai pašvaldībai būtu kāds labums. Lai iegūtu atgriezenisko saiti, uzzinātu viedokļus.

— Tieši tā.

G.A.: — Vēl ir jautājums, cik cilvēku piedalījās pirmajā forumā. Ne lasītāji, bet rakstītāji. Daži cilvēki.

— Uz pašām beigām gan sarosījās jauni.

M.G.: — Forumam vajag menedžeri, kura uzdevums ir to pārraudzīt. Varbūt mums jāpadomā, vai ir tik daudz darāmā, ka sanāk pilna slodze sabiedrisko attiecību speciālistam, un tad viens no viņa pienākumiem būtu pārraudzīt foruma darbību. Forumu pašplūsmai atstāt nevajadzētu. Ja deputāti lemtu, ka forumu vajag, tad tā arī rīkotos.

G.A.: — Es redzu labumu, ko forums var sniegt, bet tas ir pareizi jāvirza.

— Jau tas, ka mēs te pašlaik spriežam par šiem jautājumiem, manuprāt, parāda, ka vajag gan forumu, gan sabiedrisko attiecību speciālistu — lietpratēju.

G.A.: — Pirms pusotra gada apsvēru, kādus speciālistus pašvaldībai vajag. Tie bija jaunatnes un sporta dzīves organizators, otrs pašvaldības policists un sabiedrisko attiecību speciālists. Pirmie divi mums jau ir. Forums ir viens no instrumentiem, lai papildus uzlabotu saziņu ar iedzīvotājiem. Bet, lai forums tiešām to sekmētu, tas attiecīgi jāievirza, tā nedrīkst būt vieta, kur izķengāties, kur teikt to, ko acīs baidās sacīt, jo var izlīdzēties ar svešu vārdu.

— Lielum lielā tiesa mūsu forumā gan uzstājas ar savu vārdu.

G.A.: — Bet diezin vai tā būtu turpinājies, jo lietotāji saprata, ka var neiet ar savu vārdu. Katrā ziņā forums ir vieta, kur var izsacīties, sevi publiski neatklājot. No vienas puses, ir labi, ja uzzina dažādus viedokļus, kas citādi klejo pa klusajiem telefoniem, bet — kā virzīt, vadīt? Man negribētos būt par cenzoru. Forumā noteikumi ir būtiski.

Pirmais forums pierādīja, ka demokrātija ir bezspēcīga nekaunības priekšā. Esmu par to, ka forums jāatver, tikai — ar kādiem nosacījumiem? Pieņemot lēmumu forumu uz laiku slēgt, pieturējos pie principa — ja tu nemāki vadīt automašīnu, tad nesēdies pie stūres! Ja nav pārliecības, ja protam «braukt», tad nebraucam. Ja spējam vieno-ties par noteikumiem, tad — uz priekšu.

Klāt bija, klausījās, jautāja un pierakstīja Alnis Auziņš

Priekšlikums foruma izveidei

Patikami dzirdēt, ka aktualizējies jautājums par novada forumu. Tas noticis lielā mērā iedzīvotāju ieinteresētības dēļ. Dundagas ļaudis, esiet mērķtiecīgi un korekti, un jūs panāksiet daudz! Lai gan likums neliek domei veidot tāda vai cita veida forumus, labas pārvaldības veidošanai tas ir vitāli nepieciešams.

Es biju viens no tiem, kas aktīvi piedalījies atvērtajā forumā un izteicu viedokli, ka forumam jāmaina noteikumi. Tomēr esmu ieinteresēts uz labākiem noteikumiem balstīta foruma atvēršanā.

Viens no, manuprāt, labākajiem piemēriem, kā interneta vidē var veidot tautas līdzdalību lēmumu pieņemšana, ir *www.manabalss.lv*. Ierosinu šo veidojumu pielāgot un ieviest Dundagas novadā.

Forumā dalībnieki reģistrējas ar pilnu vārdu, uzvārdu, personas kodu un deklarēto dzīvesvietas adresi (piederošu novadam). Dalībnieks var izvēlēties, kāds vārds parādās profilā (vārds, uzvārds vai tikai vārds, vai iesauka), bet ikvienam ir iespēja uzzināt dalībnieka pilno vārdu un uzvārdu. Tehniskie darbinieki var noskaidrot dalībnieka personas ko-

viņu publiski paraustīt. Ja nevar savākt pietiekami daudz atbalstītāju, lai iet runāties aci pret aci.

Šāds foruma veids panāktu to, ka iedzīvotājs var iesniegt arī konkrētus priekšlikumus domei apspriešanai. Ja izveidoju šādu priekšlikumu, tad, pirms savāc atbalstītājus, jurists nākamajā savā darbdienā novērtē priekšlikumu likumu gaismā, to nosūtot atpakaļ pārstrādāšanai, vai bloķē, vai atļauj virzīt tālāk. Ja jurists ļauj virzīt priekšlikumu tālāk, tad jāsavāc 20 atbalstītāji (1/200 daļa novada iedzīvotāju, tā ir optimāla attiecība). Ja priekšlikums savāc vēl vairāk atbalstītāju, tas tikai palielina tā spēku un nepieciešamību pieņemt domē pozitīvu lēmumu. Pret šādā veidā iesniegtu priekšlikumu domei jāuzraksta sava lēmuma skaidrojums. Droši vien ir kāda veida jautājumi, kurus pastāvošie likumi nepieļauj šādā veidā iesniegt, vai arī ir papildus jāparedz šādi jautājumi. Piemēram, ierosinājumi par domes amatpersonas atlaišanu.

Gan priekšlikumus domei, gan jautājumus deputātiem, tāpat kā pārspriežamos jautājumus var komentēt jebkurš foruma reģistrēts

dalībnieks, vadoties pēc vispārīgiem foruma principiem. Mums jārēķinās, ka interneta vide nekad nebūs tik korekta un pieklājīga, kā tas ir klātienēs sanāksmēs. Tomēr, ja administratorsam liekas — kāds ir pārkāpis noteikumus, viņš šo komentāru var likt uz *balsošana*, t.i., dalībniekam jāsavāc 5 atbalstītāji, lai atjaunotu komentāru publiskai lasīšanai.

Saprotu, ka šāds foruma veidols prasa visai sarežģītu tehnisku risinājumu un tātad līdzekļus. Bet, ja pareizi esmu dzirdējis, tad *manabalss* veidotāji ir piedāvājuši palīdzību pašvaldībām veidot šādus forumus. To uzturēt var novada tehniskie darbinieki, tas ietaupītu līdzekļus uz darbinieka algas rēķina, kam vajadzētu cenzēt visus jautājumus un komentārus. Ja arī dome ievieš tādu amatu kā sabiedrisko attiecību speciālists, tad viņam noteikti pietiktu darāmā bez foruma uzraudzīšanas.

Ja lasītājiem patīk mans priekšlikums, tad jau varam forumu atvērt. Lai divdesmit novada iedzīvotāji iesūta pa pastu savu atbalstu idejai, un sniegsim priekšlikumu deputātiem lemtānai!

Ansis Roderts

Arī mūsējais

Piekrastes vasarnieki kā iespēja

Saruna ar juristu, politiķi un pitradznieku Gaidi Bērziņu.

— Sākšu tā, kā laikam nedrīkst — ar pagaru paša galvenā jautājuma izklāstu. Ar būtību, kādēļ jūs aicināju uz sarunu.

Piekrastes vasarnieki kā sadarbības partneri. Kā resurss. Šo tēmu mūsu avīze tikpat kā nav aplūkojusi, un arī pašvaldībā tā nav bijusi «darba kārtībā», katrā ziņā, ne pirmajos punktos.

Tomēr piekrastes vasarnieki, sabiedrībā pazīstami dažādu jomu cilvēki, nenoliedzami ir mūsu novada daļa. Daži pat deklarējušies Dundagas novadā, kā jūs.

Kā jūs mūsu pusē jūtaties? Vai te atbraucat tikai atpūsties, atgūt spēkus tālu prom no lielpilsētas burzmas, kņadas un spriedzes, vai arī esat ieinteresēts vietējos notikumos, cilvēkos, vides attīstībā? Vai jums šķiet, ka pašvaldībai un piekrastes vasarnieku kopai būtu ciešāk jāsadarbojas, ka tas varētu būt abpusēji auglīgi?

Bet vispirms — kā nokļūvat pie mums?

— Esmu pilsētas bērns. Uzaugu Ķengaragā, mācījos Rīgas 25. vidusskolā, pa vasarām braukāju pie mammas vecākiem Latgalē. Piedalījos arī lauku un dārza darbos, radās priekšstats par lauku dzīvi.

1999. gadā nolēmu iegūt īpašumu pie jūras. Ar ģimeni pabraukājām pa līča piekrasti, bet neviens piedāvājums nesaistīja. Tad laikrakstā *Diena* izlasīju par māju Pitragā. Bija augusts, jauka diena, abi ar kundzi devāmies ceļā — no Ādažiem. Tālu jābrauc! Saimniece mūs sagaidīja, visu izrādīja, un mēs uzreiz sapratām — šī vieta ir īstā.

Sākumā par Pitraga mītni vairāk domājām tikai kā par atpūtas vietu. Pamazām viedoklis mainījās, un abi ar kundzi te sākām pavadīt aizvien vairāk laika. Nu jau kopā ar visiem trim bērniem. Neizslēdzu, ka nākotnē laika apjoms varētu tikai pieaugt. Nupat aizvadītajā vasarā Pitragā esmu dzīvojis apmēram pusotru mēnesi.

— Kas jūs te piesaista?

— Vide, cilvēki, kultūrvēsturiskais mantojums. Atbraucot uz Dundagu, man jau izstrādājies tāds kā rituāls. Jāaiziet uz pienotavas veikalu, piektdienas rītā — noteikti uz tirgu, katrā ziņā jānopērk Elmas kundzes sklandrausi. Tas tā iegājies, ka grūti bez tā iztikt. Lai gan ikdienas darbs prasa būt tālu prom no Dundagas novada, izmantoju katru iespēju šurp atbraukt, uzturēties dabā un vietējā sabiedrībā. Tas viss ļauj atgūt spēkus.

Pitragā labprāt aprunājos ar kaimiņiem. Piemēram, samērā nesen pirmijām kādus vārdus ar Andri Antmani, kas izmēģina spēkus tūrisma uzņēmējdarbībā. Viņš reizēm pajautā, ko darīt, kā labāk rīkoties. Apbrīnoju tādus cilvēkus, viņu degsmi, vēlmi darboties. Skumji, ja tādiem ļaudīm jāsaskaras ar birokrātijas šķēršļiem, kas traucē nokārtot

lietas.

— Taisnība. Aicinājumiem braukt mājās uz Latviju vai arī pārcelties uz dzīvi Latvijas laukos ir plika graša vērtība, ja liek dažādus šķēršļus.

— Tā ir. Tam jāpiekrīt. Andris ir labs paraugs — vīrs, kas nenolaiž rokas, bet grib kaut ko jaunu. Tāpat *Pitagu* saimnieki. Viņu aizrautība ir apbrīnojama.

— Liela nozīme mūsdienās ir sakariem.

• Bērziņu ģimene Pitragā: meita Megija, dēls Alekss, Gaidis ar mazo meitu Šarloti un kundze Denža.

Foto no G. Bērziņa albuma

Tiem jābūt teicamiem, tas ļautu vairāku profesiju cilvēkiem ciemos ne tikai atpūsties, bet pat strādāt un dzīvot pastāvīgi.

— Infrastruktūrai jābūt, taisnība. Es gan par sakaru kvalitāti nesūdzos. Un ceļš no Kolkas uz Ventpili tagad ir viens no labākajiem Latvijā.

Novada vadībai noteikti jānāk pretī tiem jauniešiem cilvēkiem, kas te dzīvo, kam ir bērni, lai skolēni nokļūtu uz skolām, lai ziemā varētu piekļūt savām mājām.

— Kāda nākotnē varētu izskatīties piekraste?

— Es pat domāju, ka diezgan rosīga un cerīga. Daļa te varētu atgriezties, daļa no jauna nākt klāt, arī, lai vienkārši mierā un labā vidē pavadītu mūža otro pusi. Iedzīvotāju skaits pat varētu pieaugt.

— Kā vasaras iedzīvotājus novadam izmantot savā labā?

— Tīri no ekonomiskā viedokļa raugoties, pašvaldībai svarīgi būtu panākt, lai pēc iespējas vairāk vasarnieku te deklarētos. Pats to esmu izdarījis un ne mirkli nenožēloju.

Tas arī palīdz justies īpaši piederīgam šai vietai. Nelielā novadā saskatu savas priekšrocības. Es labi spēju izsekot, kur paliek mana nodokļu maksātāja nauda. Esmu pārliecināts, ka to iztērē cēliem mērķiem. Šeit man nav grūtību aiziet uz domi un kaut ko pajautāt, noskaidrot. Lielā pašvaldībā tas nav tik vienkārši, nav tik pārskatāmi.

Vasarnieki — tas nav viendabīgs slānis, katrs ir ar savu profesiju. Novada vadībai nevajadzētu kautrēties šos cilvēkus izmantot savās interesēs, bet jāuzrunā būtu katrs atsevišķi. Jums nav sabiedrisko attiecību speciālista. Tas būtu viņa darba lauks!

Novadam ir savas politiskās intereses, projektu īstenošana, vēl citi jautājumi, kur varētu līdzēt politiķi. Uzņēmējus no vasarnieku vidus vajadzētu mudināt uz sadarbību

profesijas meklējumos.

— Bet cik bieži jūs pats esat uzrunāts, lai apspriestu novadam nozīmīgus stratēģiskus mērķus, attīstības programmu?

— Līdz šim laikam pats vairāk esmu izrādījis iniciatīvu un tādos gadījumos arī guvis atbildes.

Man ir vēl viens ieteikums. Rojas novadā esmu ticis ar pašvaldības vadītāju un zinu, ka tur ir izveidota konsultatīvā padome, kurā darbojas uzņēmēji, gan arī citu nozaru cilvēki, kopskaitā kādi desmit. Viņus aicina apspriest svarīgus jautājumus, pirms tos virza domes sēdei. Tas ir īpaši nozīmīgi tad, kad jautājumi ir sarežģīti. Iepriekšējas diskusijas noteikti nāk par labu kopējai lietai. Man tas iepatīkās, ierosinu apsvērt, vai šāda ideja nenoderētu arī mūsu novadam.

— Samērā nesen sacēlās kņada ap iespējamā stāvlaukuma būvi Pitragā. Arī jūsu ciemā, šķiet, vienprātības nav.

— Stāvlaukumam jābūt, lai, iebraucot ciemā, būtu kur novietot automašīnas. Jā, no zemes reformas laikiem pašvaldībai palicis «mantojums» — nav vairs zemes, kur stāvlaukumu ierīkot.

Kur stāvvietai būt? Saprātīgā attālumā no jūras. Uzskatu, ka tas varētu būt puskiļometrs. Šajā jautājumā mani vairāk uztrauc atkritumu savākšana. Taisnība, mazie konteineri jūras krastā ir, tos laikus iztukšo. Tomēr šīs vasaras beigās pie Pēterezera novērotais mani dara domīgu. Tur pie stāvlaukuma tvertņu nav, un vide ir piesārņota. Tātad, manuprāt, stāvlaukumam ciemā jābūt, ne jau pašā jūras krastā, un atkritumu apsaimniekošanai jābūt labā līmenī.

Par nevienprātību varu piebilst: esmu lasījis, kā pirmskara Latvijā dažas ģimenes pat gadu desmitiem strīdējušās, kur rakt novadgrāvi. Tepat Pitragā.

— Saprotu, ka esat mūsu avīzes lasītājs. Jūsu domas par Dundadznieku! Kas patīk, kas nepatīk, ko gribētos vēl?

— Tikko iznācis *Dundadznieks* man ir neatņemama sastāvdaļa pie rīta kafijas. Tajā ziņā laikam esmu vecmodīgs — presi un grāmatas lasu uz papīra. *Dundadznieku* pērku vai nu pienotavas veikālā, vai nu Mazirbes veikālā.

Esmu ieskatījies arī citu pašvaldību izdevumos. Salīdzinājumā ar tiem *Dundadznieks* patīkami atšķiras. Daudzu pašvaldību avīzes ir formālas, iepazīstina ar domes lēmumiem un saistošajiem noteikumiem, un tas arī lielākoties ir viss. Dundagas avīzē vienkārši un saprotami uzrakstīts, kas notiek novada politikā, saimnieciskajā un kultūras dzīvē. Iepriecina tematiska daudzveidība. Mani īpaši saista raksti par lībiešiem, par lībisko kultūrvīdi, par vēsturi. Jāpiebilst, ka pusotru gadu esmu studējis vēsturniekos.

Ko gribētos vairāk? Iedzīvotāju pārdomas, jautājumus. Tāpat jauniešu viedokļus.

— Domāju, ka savu reizi varētu lūgt jūsu komentāru par mūsu valsts politiskās dzīves norisēm, kas nozīmīgas arī Dundagas novadam. Paldies par sarunu!

Alnis Auziņš

Par zaļu pat vēl zaļāks

Rudens raksti Mazajā skolā

Jaunajā mācību gadā esam mācījušies jau gandrīz divus mēnešus! Krāsainās kļavas, brūnie kastaņu bumbiļi, gājputnu kāši debesīs liecina — rudens ir klāt! Šajā mācību gadā Dundagas vidusskolā no 1. līdz 4. klasei mācās 125 skolēni, strādā 11 skolo-tāji un 2 tehniskie darbinieki.

Vasaras brīvlaikā mūsu skolēni ir labi atpūtušies un uzkrājuši spēkus jaunajam mācību gadam. Arī mūsu skolā šajā laikā notikušas lielas pārmaiņas. Skolas zāle ir izremontēta un ieguvusi pavisam jaunu izskatu! Jauns ir viss — sienas, griesti, grīda, krēsli. Un pats galvenais — mums tagad ir pašiem sava skatuve! Audzēkņi ar prieku runā dzeju, ar aizrautību dzied dziesmas, spēlē teātri, dejo. Jaunā skatuve ļoti noderēs visos pasākumos! Svētkus kopā ar skolēnu vecākiem varēsim svinēt skaistajā zālē!

Tāpat jāatzīmē, ka vasarā izremontēja 3. b klases telpu. Un nu šīs klases audzēkņi kopā ar skolotāju Vēsmu zināšanas apgūst mūsdienīgā klases vidē.

Šogad mācības *Mazajā skolā* uzsāk 33 pirmklasnieki! Pirmziemniekiem novada dome sagādājusi *Ābecītes*. Jā, esam jau apguvuši pirmo burtu rakstību, tāpat cītīgi lasām šo grāmatu. Vai zināt, kuru grāmatu vēl neviens nav izlasījis bez asarām? Jā, gan. Tā ir ābecel! Mūsu pirmklasnieki ir apņēmības pilni kāpt zinību kalnā!

21. IX direktora vietniece audzināšanas darbā Inese Freimute pulcēja mūs visus skolas zālē, kur svinējām mūsu skolas Karoga svētkus. Klausījāmies direktores Aigas Štrausas stāstījumu par skolas karogu. Aizkustinošs brīdis bija, kad mūsu audzēkņi dziedāja Dundagas vidusskolas himnu. Ikvienam skolēnam un skolotājam ir svarīga piederības izjūta savai skolai!

28. IX visi piedalījāmies Olimpiskajā dienā! Rīts iesākās ar kopīgu rīta rosmi pie *Lielās skolas*. Pēc tam skolēni piedalījās interesantās sportiskās stafetēs. «*PaVingroSim!* arī ikdienā, rūpēsimies par savu veselību!» — tā aicinājām savus audzēkņus.

5. X bija īsta svētku diena mums, skolotājiem. Paldies divpadsmitajiem! Tāpat sakām pateicību mūsu direktorei. Aiga Štrausa prot pārsteigt un sagādāt prieku ikvienā svētku reizē. Arī šoreiz skolotāji saņēma ar sirds siltumu sarūpētas dāvanas!

Vēlamies jums dāvēt dzejas rindas par rudeni, ko sacerējuši mūsu paši mazākie skolnieki!

Kastaņi dzīvo kokā,
Tiem mugurā zaļš mētelītis.
Un tad – paukšļi – tie nokrīt rasotā zālē.
(Krišts Eduards, 7 gadi)

Kļavu lapas lēni krīt no koka,
Brūnie kastaņi sēž uz ceļā...
(Anete Elīna, 6 gadi)

Rudenī es šūpojos šūpuļtiklā
Un domāju par princesēm...
(Elizabete Anna, 7 gadi)

Dzeltenas un sarkanas
Ir lapas manai kļavai...
Un debesīs aizlido gājputni ...
(Amanda, 7 gadi)

Rudens ir pārdomu laiks... Iedegsim sveces un sildīsim viens otru ar labiem vārdiem!

**Skaistu rudeni vēlot,
Mazās skolas saimes vārdā
skolotāja Zanda Napska**

Mirkli, jel apstājies!

Kolkas iemūžinātāja fotogrāfijās

Piedaloties dažādos Kolkas pagasta rīkotajos pasākumos, esmu pamanījis sievieti ar fotoaparātu un filmēšanas kameru. Tā ir Inese Dāvidsone, jūrnieka sieva, triju pieaugušu bērnu mamma, pārdevēja apģērbi un ziedu veikalā, luterāņu draudzes kasierē, Kolkas lībiešu grupas biedrē, aizrautīga ceļotāja... Un kaislīga Kolkas dzīves nozīmīgāko notikumu un jūras neatkarīgo iemūžinātāja. Ne reizi vien Inese ir laipni atvēlējusi publicēt savas fotogrāfijas gan mūsu interneta vietnē, gan avīzē. Šoreiz arī galvenā tēma būs par viņas vaļasprieku — fotogrāfēšanu.

Inese ir piedzīmusi un līdz 4 gadu vecumam dzīvojusi Dundagā. Kolkā viņa ieradusies kā deviņpadsmitgadīga meitene un te arī palikusi. Inese sevi uzskata par kolcinieci. To apliecina arī viņas aktīvā piedalīšanās visos pagasta rīkotajos pasākumos. Un kā nu ne — cik Inese sevi atceras, viņa kopā ar vecākiem apmeklējusi kultūras sarīkojumus! Vēlāk vedusi arī savus bērnus. Turklāt, kopš tā laika, kad Ineses vīrs pirms kādiem 20 gadiem viņai atvedis pirmo fotoaparātu, viņa visu nozīmīgāko arī ir iemūžinājusi, sākot, protams, ar saviem bērniem: Robertu, Agnetu un Maiju. Inesei bijuši vairāki fotoaparāti, sākumā ziepju trauciņš ar filmu, tagad digitālā spoguļkamera.

Viņa uzskata — fotografēt var ar jebkuru fotoaparātu. Nekādos fotogrāfēšanas kursos nav gājusi. Daudz, pārsvarā ar kolciniekiem, gan ar kolkētāju ansambli, gan ar kori, braukusi ekskursijās. No ceļojumu reizēm vienmēr ļoti daudz bilžu sanācis.

Pirms kāda pusotra gada piepildījās Ineses sapnis par ceļojumu uz Bavāriju. Tā viņu vilinājusi ar filmās un raidījumos redzētām Alpu pļavām un mājiņām. Ceļojuma laikā Inese priecējās par uzkāpšanu Cūgšpicē, Vācijas augstākajā virsotnē, par Meisesenes porcelāna fabriku un brīnišķīgajām veco laiku pilīm. Alpu ciematīņus izstaigāja kopā ar meitu Agnetu nošķirtāk no citiem, tieši tas palīdzēja piedzīvot senatnes burvīgumu. Ekskursijām raksturīgs pamatīgs ātrums. Kad bildē, tad gide jau aicina iet tālāk, sacīdama, ka fotografēt varēs pēc tam. Kad tad būs «pēc tam»? Tā kā Inese ceļojumos daudz fotografē, viņai maz kas tiek no gidu stāstītā. Tāpēc viņa pirms braukšanas rūpīgi gatavojas, meklējot materiālus par attiecīgo zemi, lasa.

Tagad Inese domā, kā aizbraukt uz Portugāli, no kuras nāk daudz slaveni jūras braucēji. Paskatījusies ceļojumu aprakstus, sapratusi, ka tur nebūs nekādas romantikas, bet skarbums. Inesi vairāk interesē, ko bildēs, nevis ko tāpat apskatīsies.

Visvairāk fotografēta jūra gan saullēktā, gan saulrietā. Inese saka — jūru nekad nevar vienādu nofotografēt, tā ir tik mainīga. Īpaša vieta ir Kolkas rags.

Par ļoti nozīmīgu notikumu viņa uzskata Latvijas prezidenta Andra Bērziņa un Igaunijas prezidenta Tomasa Hendrika Ilvesa viesošanās Kolkā un Mazirbē. «Diez vai kādreiz man vēl gadīsies satikt tik augstas valsts personas un tās fotografēt, bet nu arī šis no-

tikums ir iemūžināts», teic Inese. Turklāt nemaz tik vienkārši to nebija izdarīt, jo miesas-sargi gādāja, lai fotogrāfi nebūtu ne pārāk tuvu prezidentiem, ne arī pārāk ilgi viņus fotografētu, taisnība, aizrādījumus izsakot tiešām korekti. Prezidentus viņa gan nofotografēja tikai Kolkā un Kolkas ragā, jo tūlīn-

Jānis Dambītis bildes sūtīja uz tvnet.lv un vajadzēja tās ielikt datorā.

Dažādos Kolkā notikušos pasākumos bildēt Inese sākusi, kad pašas bērni gāja bērnudārzā, neilgu laiciņu viņa pati strādājusi par auklīti. Pēc tam fotografējusi skolas sarīkojumus un ekskursijās. Kā čaklu pagasta pasākumu apmeklētāju Inesi tur notiekošo bildēt aicinājušas Inora Sproģe, Evita Ernštreite un Dzintra Tauniņa. Reizēm arī nemaz nesaka, bet, kad Inese ir klāt, priecīgi noteic — mēs jau zinājam, ka tu būsi. Kaut gan tagad gandrīz katram pašam ir fotoaparāts, sevi jau nenofotografēsi, tāpēc cilvēki lūdz, lai atsūta bildes, un viņa labprāt to dara. «Man nav žēl», nosaka Inese.

Iemūžināti ir ne tikai prezidenti un pagasta dzīves pasākumi, bet arī dažādas neparastas dabas parādības Kolkā. Inese katru dienu fotografēt neiet. Bet tad viņa «briest» un «briest» vairākas dienas, līdz pienāk brīdis, kad ceļas un iet. Gājiens vienmēr ir attaisnojies, jo iemūžināts kaut kas vērtīgs. Tā, pie-

• Cūgšpice — Vācijas augstākā virsotne (2964 m).

I. Dāvidsones foto

• Inese fotografē pie jūras.

Alda Pinkena foto

interesantākais, ka statistika draugos manā profilā uzrādīja vairāk nekā 70 apmeklētāju. Tas bija rekords, parasti dienā to apmeklē viens vai divi. Kolkā tāds notikums — snieputenis!» stāsta Inese.

2009. gada 18. XI svinīgajā pasākumā Kolkas tautas namā viņa sagaidīja pārsteigums — pateicība par Kolkas iemūžināšanu fotoattēlos. «Tas bija mīļi», Inese atceras. Arī pērn pirms Ziemassvētkiem ciema valde, novērtējot viņas ieguldījumu, uzdāvināja biezu un skaistu grāmatu par dažādām pasaules valstīm un būtiskiem notikumiem. Aizkustinoši, ka tā bija iegādāta par ciema valdes cilvēku atalgojumu, ko viņi ziedo labdarībai un vietējo iedzīvotāju dzīves uzlabošanai. Taču ne jau tāpēc Inese fotografē — viņai vienkārši patīk to darīt.

Pagājušā gada pavasarī Inese iestājusies Kolkas lībiešu grupā. Viņa domā, ka teiciens «Katrā latvietī mīt lībietis» ir patiess. Interese par lībisko Ineses dzīvē ienākusi saistībā ar jaunākās meitas Maijas aizraušanos: meiteni lībiskajā ievēdusi klases audzinātāja Mārīte Zandberga. Reiz Ineses mamma skaitījusi, domādama, ka to dara igauniski, bet Maija iesaukusies: «Tas taču ir lībiski!» Tāpat Inese atceras, ka bērnībā savai vecmammai redzējusi kādu fotogrāfiju, kas viņai ļoti patikusi. Vēlāk Inese sapratusi, ka tajā redzamā ēka ir Lībiešu tautas nams. Neatbildēts paliek jautājums, kāpēc vecmamma savai meitai būtu mācījusi skaitīt lībiski. Tāpat interesanti būtu uzzināt, kāpēc vecmamma piedalījās Lībiešu tautas nama atklāšanā. Vai tas maz tajos laikos bija tik vienkārši — izrauties no mājas dzīves Kaļķu nomalē, lai dotos uz šo pasākumu? Tātad viņai bija nozīmīgi tur būt. Inese ir nolēmusi papētīt radu rakstus, lai uzzinātu ko vairāk. Bet, kad viņa iet uz jūru fotografēt, ausis skan dzirdētās lībiešu dziesmas.

Diāna Siliņa

Sociālās atbildības projekts

Novada dome līdzdarbojas projektā, kura mērķis ir veicināt vienlīdzīgu pieeju invalīdiem un viņu iekļaušanu sabiedrībā.

Projekts LLIV-322 *Mana sociālā atbildība* (My Social Responsibility) ir uzsākts 02.04.2012., un to īsteno līdz 01.04.2014. Latvijas — Lietuvas pārobežu sadarbības programmas 2007.–2013. gadam ar Eiropas Reģionālās attīstības fonda (ERAF) līdzfinansējumu.

Projektā Kurzemes Plānošanas reģiona vadībā piedalās 7 Kurzemes pašvaldību partneri un 5 Lietuvas pašvaldību partneri. Latvijas pusi pārstāv 8 partneri: Kurzemes Plānošanas reģions kā vadošais partneris, Ventpils pilsētas pašvaldības iestāde Ventpils pilsētas dome, Sociālais dienests, Liepājas pilsētas dome, Kuldīgas novada pašvaldības aģentūra Sociālais dienests, Dundagas novada dome, Nīcas novada dome, Skrundas novada dome un Saldus novada pašvaldība. Lietuvas pusē dar-

bojas 5 partneri: Šauļu reģiona attīstības aģentūra, nevalstiskā organizācija (NVO) *Izglītības projekti*, Jonišķu Saules pamatskola, Klaipēdas pilsētas sociālā atbalsta centrs un Klaipēdas pilsētas pašvaldības administrācija.

Projekta pirmais posms, kas noslēdzas 31. X, galvenokārt ir veltīts projekta sagatavošanai — veiktas iepirkumu procedūras par infrastruktūras uzlabojumu darbiem pašvaldībās, piesaistīti eksperti pētījumiem un semināru programmu izstrādei, sagatavoti noslēgti līgumi par telpu izmantošanu semināriem un konferencēm, kā arī sākti apzināt esošo stāvokli Kurzēmē un Lietuvas partneru reģionā.

Projekta kopējais budžets ir 1 137 609,23 eiro, 85% no tā līdzfinansē ERAF.

Projektā notiks divi apmācību cikli: par darbu ar invalīdiem un viņiem līdzvērtīgām, specifiskām klientu grupām un par universālo dizainu un invalīdu integrācijas nodrošināšanu ar universālā dizaina principu palīdzību.

10. X Dundagas pilī Lietuvas partneris NVO *Izglītības projekti* no Šauļiem rīkoja diskusiju — semināru par jauna alternatīva sociālā pakalpojuma izveidi — īslaicīgas uzturēšanās pakalpojumi personām ar garīga rakstura traucējumiem.

Semināra mērķis bija apkopot pieredzi par darbu Kurzēmē ar cilvēkiem, kam ir dažādi funkcionālie un garīgie traucējumi. Dundagu izraudzījās kā vietu, kur samērā mazā teritorijā vienkopus darbojas valsts sociālās aprūpes centrs Kurzeme, NVO Dundagas aprūpes nams «Stacija», pašvaldības komercsabiedrība Dundagas veselības centrs un pašvaldības Sociālais dienests.

Dundagas pilī diskusiju vadīja biedrības Rīgas pilsētas «Rūpju bērns» valdes priekšsēdētājs Māris Grāvis un projektu vadītāja no

bringing neighbours closer

Šauļu Sociālo inovāciju centra. M. Grāvis prezentācijā iepazīstināja ar biedrības Rīgas pilsētas «Rūpju bērns» 15 gadu pieredzi darbā ar jauniešiem, kas cieš no garīga rakstura traucējumiem. Pasākuma noslēgumā dalībnieki apmeklēja Dundagas aprūpes namu Stacija un valsts sociālās aprūpes centra Kurzeme Dundagas filiāli, kur iestāžu vadītāji un speciālisti iepazīstināja ar savu darba specifiku un pieredzi.

Guntis Kļaviņš, projekta koordinators

Svešās zemēs esot jauki

Vaira Venēcijā

Septembra beigās 4 dienas Venēcijā pavadīja mūsu režisore Vaira Kamara. Vaira ar lielu prieku dalījās iespaidos.

Braucienу izbaudīju kā skaistu dāvanu nesenajā jubilejā. Mūsdienu Venēcija ar 458 km² lielo platību un pāri par 270 tūkstošiem pastāvīgo iedzīvotāju ir viens no populārākajiem tūrisma centriem Eiropā.

Dienas vadījām, kā paši vēlējamies, turklāt mums līdzī bija cilvēks, kas labi pārzina Venēciju un itāliešu valodu un bija izplānojis, kur mūs vest un ko rādīt.

Dzīvojam nelielā, ļoti skaistā privātviesnīcā ar brīnišķīgu dārzu, kur katru rītu brokastojām. Ūdens skalojās turpat uz viesnīcas kāpnēm. Visas dienas pieturējās saulains laiks, 23–25 grāds silts, un tikai prombraucot sāka līt.

Mūs atveda taksometrs — kuģītis, no kura uzreiz iekāpām viesnīcā. Venēciju daudzās salīnās, no kurām daļa ir mākslīgas, sadala lielāku un mazāku kanālu tīkls. Viss venēciešu transports ir ūdenī — kuģīši, kuteri, gondolas — tradicionālās Venēcijas airu laivas. Pa nakti peldlīdzekļus atstāj apsargātās stāvvietās. Bet var būt, ka dažām labām tie paliek pie mājas, jo ūdens skaloja gandrīz pie visām namdurvīm. Tas ir neticami, kā pilsēta var gadsimtiem turēties uz ūdens, kā no mitruma ēkas nesabrūk!

Venēcijā nav sauszemes transporta. Redzēju tikai vienu pie sienas pieslietu velosipēdu, vienu bērnu braucam ar trīsriteni, vienu — ar skrejriteni. Motociklu — nevienu. Kā mums autobusi, tramvaji un trolejbusi, tā tur brauc dažāda maršruta kuģīši. Tie ir dažādi — kravas, pasažieru, taksometri, privātie, pat *ātrā palīdzība* uz ūdens. Un cik veikli visi ūdens transporta līdzekļi izmainās! Var tikai apbrīnot vadītāju izveicību, sevišķi šaurajos kanālos. Jau atceļā no Venēcijas uz lidostu gan piedzīvojām sadursmi. Kāds kuteris ietriecās mūsējā, par laimi, viss beidzās laimīgi. Tas nenotika vis šaurajā kanālā, bet jau plašajos ūdeņos — līcī jeb lagūnā.

Pirmajā dienā iepazīnāmies ar Venēcijas rajonu, kur kādreiz bijis ebreju geto. Telpām uzkrītoši zemi griesti, lai taupītu kurināmo. Un Venēcijas īpatnība — visur griestiem redzamas koka sijas, gan viesnīcā, gan krodziņos. Nekur neredzēju gludus griestus. Bagātajos namos sijas ir apgleznotas, citur vienkārši nokrāsotas.

Slavenajā Svētā Marka laukumā (*Piazza*

San Marco) pamieļojāmies tikpat slavenajā *Floriāna* kafejnīcā, kam vairāk nekā 200 gadu un kas iemūžināta vairākās filmās. Bijām Sv. Marka bazilikā. Grezna, bet reizē arī tumša. Man šī celtnē atstāja nomācošu iespaidu. Savukārt mūsdienu mākslas galerijā skatījām dažādus interesantus videomateriālus.

Ļoti patika Dodžu namā jeb pilī (*Palazzo Ducale*), kur saplūst itāļu renesanses un Bizantijas arhitektūra, kur kādreiz pulcējušies pilsētas gudrie ļaudis, pieņemti svarīgi lēmu-

mi, katra istaba domāta savam nolūkam. Lejā — cietums ar iespaidīgām restēm. Tur nu negribētos palikt! Caur restēm paskatījāmies uz Bairaona apdziedāto Nopūtu tiltiņu, no kura ieslodzītais, kad viņu veda uz kameru, pēdējo reizi varēja paskatīties uz brīvo Venēciju. Šajā cietumā ieslodzīja uz mūžu notiesātos, un stāsta, ka no tā nevienam nav izdevies izbēgt, izņemot Kazanovu, kas to paveicis ar kādas kurtizānes palīdzību.

Pilsēta ir neparasti tīra, arī kanāli. Arī nekādas netīkamas smakas nejūtām. Ieliņas ir šauras, daudzas tādas, ka divatā blakus nav iespējams iet. Pār kanāliem ved milzum daudz tiltiņu, laikam pāri par 300. Staigājām pāri slavenajam, greznajam Rinaldo tiltam, Akadēmijas koka tiltam — vecākajam koka tiltam Venēcijā.

Zīmīgi it tas, ka venēcieši ļoti mīl savu pilsētu. Ar kādu pašcieņu katrs dara savu darbu, lai tas būtu gondoljieris, sētnieks vai oficiants! Tas bija tiešām uzkrītoši!

Venēcijā ir ārkārtīgi daudz suņu. Tie ir ielās, veikalos, kafejnīcās. Uzpurņus gandrīz nevienam nemanīju. Suņi ir draudzīgi, priecīgi un laimīgi. Neredzēju, ka aiz kāda paliktu nesmukumī. Toties pa visu ciemošanās laiku redzējām tikai divus kaķus.

Viena diena pagāja, apmeklējot Murano un Burano salu. Murano kopš seniem laikiem atrodas stikla fabrika, kur ražo slaveno Venēcijas stiklu. Lustru un

- *Venēcijas skats.*
- *Rinaldo tilts.*

das uz ūdens!), Napoleons Venēcijā aizliedzis glabāt. Tagad Sv. Kristofora salā ir Sv. Miķeļa baznīca un kapsētā apglabātas tādas slavenības kā baletdejojājs Sergejs Djaģilevs, komponists Igors Stravinskis, dzejnieks Josifs Brodskis.

Spilgtus iespaidus, milzu baudījumu guvu, Venēcijas operā skatoties un klausoties *Traviatu*. Izcili grezna opera un interesants iestudējums. Līdz šim redzētajās *Traviatas* izrādēs darbība lielākoties risinājās būdūārā, šajā reizē tā bija pārcelta arī ārpus tā. Priecājos par dažādām režisora veiksmēm. Pašā sākumā, skatot uvertīrai, vīrieši galvenajai varonei dod naudu, un katrs to dara ar savu atieksmi. *Traviatas* un *Alfredo mīlas skats* noris rudenīgā mežā, no augšas krīt lapas, bet izrādās — tā atkal ir nauda... Un pašās beigās ir mūsdienu pilsētas sajūta, un *Traviata* šajā vidē kā bomzītis izgāztuvē. Sēžot greznajā zālē, izjūtas jo īpaši paspilgtinājās. Izcils bija diriģents, lielisks — Alfredo tēva lomas dziedātājs un atveidotājs.

Droši vien pārsvarā no filmām mums ir izveidojies priekšstats par itāliešu sadzīvi un temperamentu. Kaut kas no tā atbilda pilnībā, kaut kas — daļēji. No logiem pāri ielai stiepjas veļas auklas uz trīšiem, un itālietes karina veļu. Tā tas tiešām ir! Redzēju arī jaunu, skaistu meiteni uz balkona veidojam meikapu. Žēl, ka neizdevās to kvalitatīvi nofotografēt. Aina kā no Velaskēza gleznas!

Neteiktu, ka itālieši ir skaļi. Atvērti gan. Vienu rītu izeju uz balkona, pāri pretī kanāla otrā pusē pie loga kāda itāliete ar kafijas krūzi rokās pamāja sveicienu, es — pretī.

Pirmajā vakarā, kad pavēlu atgriezāmies, kādā nelielā pilsētas laukumā skanēja mūzika, un visi, kas vēlējās, dejoja tango. Tu vari iet un uzlūgt jebkuru. Nevienš netrokšņoja, nevienu nemanīju lietotam alkoholu. Kad mūzika beidza skanēt, visi izklīda. Bet vienā no centrālajiem laukumiem bija sapulcējušies galvenokārt studenti, un tur valdīja pilnīgi cita gaisotne — skaļas balsis, skaļa mūzika.

Ielās daudz afroitāļu. Tirgotāji — visās malās, un katrs no tevis cenšas noplēst pēc iespējas vairāk. Tad noderēja itāliešu vārds «*basta*» — «pietiek». No citiem vārdiem prātā palika «*gracia*» — «paldies», «*buongiorno*» — «labrīt», «*arrivederci*» — «uz redzēšanos». «*Ciao*» gan tik bieži kā Latvijā nedzirdējam. Šo sveicinājuma vārdu Itālijā lieto savā starpā vairāk pazīstami cilvēki.

Nogaršojām itāliešu vīnus. Lielākoties ēdām zivis. Burano ēdām izcili pagatavotu risoto. Kafejnīcā teica, ka tikai viņu kafejnīcā tādu pasniedzot. Turpat baudījām arī zivis, un vispirms tās apmeklētājiem parāda dzīvas, jo paši venēcieši uzskata, ka zivs jāgatavo uzreiz, citādi tā vairs nav svaiga.

Droši vien manas izjūtas vislabāk raksturo tas, ka negribējās no Venēcijas aizbraukt. Vēlējos tur palikt ilgāk.

Uzklausīja Alnis Auziņš

Foto no Vairas ceļojuma albuma

• *Stikla fabrikā Murano salā.*

Raibs kā dzeņa vēders

Emocionāli bagātais koncerts

13. X pilī uz koncertu aicināja duets *Viņš un Viņa* — francūzis Freds Ormēns (*Fred Hormain*) un latviete Ilze Lejiņa, izpildot brīnišķīgas franču melodijas, ko savulaik dziedājuši populāri dziedātāji, kā Edīte Piafa, Džo Dasēns, Šarls Aznavūrs un citi.

Kultūras dzīves organizatore Smaida Šnikvalde sacīja, ka šo mākslinieku koncertu viņai piedāvājusi muzikoloģe Karina Bērziņa, kurai labi atmiņā bija palicis pērn pilī notikušais koncertuzvedums par Edīti Piafu. Savukārt otra kultūras dzīves rīkotāja Ruta Bērziņa pastāstīja, ka zāle bijusi pilna, pārsvarā gan koncerta apmeklētāji nav bijuši mūsu novada cilvēki. Atsauksmes pēc sarīkojuma bijušas labas — klausītājiem koncerts gājis pie sirds.

Iespaidos par dueta *Viņš un Viņa* uzstāšanās dalījās arī Aina Pūliņa un Santa Sula. (Red. piezīme. Franciski dueta nosaukums skan *Elle et Lui* — Viņa un Viņš.)

Aina: «Mani ieintrīģēja Ilzes Lejiņas vārds, jo savulaik Rīgā biju apmeklējusi brīnišķīgu saksofona kvarteta koncertu, kurā spēlēja arī

viņa. Koncerts *Viņš un Viņa* man patika. Abi dziedātāji bija simpātiski. Viņi ne tikai dziedāja, bet arī koncertu izspēlēja kā mazu izrādi. Vienīgi būtu gribējies vairāk izbaudīt dziesmas bez fona pavadījuma, tas man vietām likās par skaļu un traucēja klausīties dziesmas».

Santa: «Mūzika bija dažāda, ar franču piesitienu, pārsvarā romantiska. Mana meitiņa Alise jautāja, kāpēc onkulis dzied «žžž» valodā. Man patika, ka divi cilvēki profesionāli izmantoja vairākus mūzikas instrumentus: 2 saksofonus, ģitāru, vijoli. Vēl interesanta likās tā sauktā cilpu mašīna: vispirms iespēlē vai iedzied vienu motīvu, iekārta to ieraksta un turpina spēlēt, bet mūziķis jau spēlē ko citu vai dzied virsū. Tad šķita, ka skan vesels orķestris, bet to radīja tikai divi cilvēki un

attiecīgā iekārta.

Abi mākslinieki lieliski iesaistīja publiku, piemēram, izspēlējot it kā iepazīšanās epizodi un aicinot piedziedāt: «comme ci, comme ça». Pirmoreiz norūcām, tad Freds sacīja, ka jādzied vēlreiz, jo latvieši ir dziedātāju tauta. Pēc tam jau izdevās labi.

Koncerts ilga gandrīz 2 stundas, un noslēgumā skanēja mūsu pilī pirms uzstāšanās sacerēts skaņdarbs *Viņš un Viņa*. Franču mūziķis lieliski nodziedāja dziesmu arī latviski — par meiteni, kas ir Francijā un skumst pēc Latvijas, savas dzimtenes. Patika, ka mākslinieki ir vienkārši un sirsnīgi cilvēki. Pēc koncerta abi runājās ar apmeklētājiem, izteica komplimentus pilij.

Koncerts bija emocionāli bagātīgs un pacilājošs, īsti piemērots pilij. Tas arī pagodinājums šai vietai, jo abi mākslinieki ar šo romantisko stāstu muzicējuši daudzviet pasaulē».

Pēc koncerta, kad abi mūziķi jau bija laimīgi atgriezušies Francijā, Ilze Lejiņa mūsu Smadai bija atsūtījusi epastā dažas fotogrāfijas un vēstuli, kurā rakstīts, ka viņiem palikušas siltas un mīlas atmiņas no koncerta Dundagā. Foto skatīt www.dundaga.lv

Diāna Siliņa

Detālplānojuma izstrāde

Ar novada domes 27.09.2012. lēmumu Nr. 248 *Par detālplānojuma izstrādi nekustamam īpašumam «Mazirbes Lauri»* (protokols Nr. 10, 21. §) ir uzsākta detālplānojuma izstrāde nekustamā īpašuma *Mazirbes Lauri* (kadastra Nr. 8862 002 0104) zemes vienībai ar kadastra apzīmējumu 8862 002 0105.

Saskaņā ar *Dundagas novada Kolkas pagasta teritorijas plānojumu ar grozījumiem* zemes vienība atrodas plānotās izmantošanas teritorijā *Dabas pamatnes teritorijas*, uz kurām iepriekšējā apbūve atrodas krastu kāpu aizsargjoslā.

Detālplānojuma izstrādes vadītājs ir Dundagas novada pašvaldības Attīstības un plānošanas nodaļas vadītājs Lauris Laicāns.

Priekšlikumus un ieteikumus detālplānojuma izstrādei četru nedēļu laikā rakstiski iesniegt novada domē vai iesūtīt pa pastu: Pils iela 5–1, Dundaga, Dundagas novads, LV–3270.

Pateicība

Liels paldies novada domei un Dundagas kultūras dzīves rīkotājam par brīnišķīgo dāvanu — Dzintara Čičas un Kaspara Antesa koncertu pilī!

Dundagas pensionāru vārdā Ārija Ansaberga

Ūdensprojektā

Šogad projekts «*Ūdenssaimniecības pakalpojumu attīstība Dundagā*» noris jau trešo mēnesi. Par paveikto ziņo projekta vadītājs Guntis Kārklevaļks.

leguldījums tavā nākotnē

Lielie rakšanas darbi jau pabeigti Pils, Upes, Meža un Skolas ielā. Tuvu nobeigumam ir arī rakšana Brīvības ielā, atlicis šķērsot upi. Šajās ielās jāatjauno ielas un brauktuves, jāpieslēdz kanalizācijas sūkņu stacijas. Brīvības, Pils un Skolas ielas jau atjauno. Pašlaik (18. X. — Red.) rok bērnudārza teritorijā. Vēl jāizbūvē ūdensvads līdz vidusskolai, jārekonstruē kanalizācijas tīkli Talsu ielā, kā arī jāizbūvē ūdensvads un kanalizācija Puķu ielā.

Darbu gaitu palaiķam kavē nekvalitatīvie topogrāfiskie uzmērījumi, lielle akmeņi, kam būvnieks rokot uzduras, augstais grunts-ūdens līmenis un biežās lietavas. Tomēr būvdarbu veicējs, SIA «*Ostas celtnieks*», ir apņēmis darbus šogad pabeigt. Būvdarbi rada neērtības, citādi ūdensapgādes tīklu uzlabot nevar. Paldies Dundagas iedzīvotājiem par izpratni un iecietību! *Uzklausīja Alnis Auziņš*

Arnolda Grīnfelda piemiņai

16.06.1925. – 12.10.2012.

Pēdējo reizi pie kaimiņa *Lapsās* ciemojos pirms mēnešiem diviem. Arnolds bija savārdzīgs, taču joprojām možu garu, gatavs dalīties atmiņās. Arnolda darba dzīve pagājusi pārsvarā tepat Dundagas pusē, strādājot par meža meistar, mežsargu, sveķu meistar. Mūža otrajā cēlienā Arnolds iemācījās pīt skalu grozus, kas bieži greznoja arī izstādes un tirdziņus pilī un kas joprojām daudziem kalpo saimniecībā. Arī manā.

Lai nelielais atmiņu zīmējums, kam pats stāstnieks deva nosaukumu *Deja uz ledus*, ir maza piemiņa krietna cilvēka bagātajam mūžam.

Deja uz ledus

Tas varēja būt 1948. gada ziemā. Pa ceļam no Dinsberga skolas uz *Būdieniem*, pārsimt metru no mājām, meža iepakā ir mēdriem aizaudzis apmēram pushektāru liels dūņezers, ko sauca par Stulbeni. Tur nedzīvoja neviena zivs. Es biju meža meistars, un visapkārt pletās cirsmas. Un nebija nevienas vietas, kur varētu piebraukt klāt automašīnas un traktori. Produkcija jāved prom. Strādnieki no manis gaida, ko darīsim. Es ru-

nāju ar Mežrūpniecību, tie neliemas ne zinis.

No decembra sākuma bija pieturējies sals bez atkušņiem. Bija janvāra sākums. Ar tavu kaimiņu, Albertu Vērpēju no *Jaunmālējiem*, kas bija elektrostacijas priekšnieks, likām prātus kopā. Jātaisa krautuve uz ezera. Bet tur taču būs 4–5 tonnas uz ledus! Ja tas ielūst un visi traktori pazūd...

Mēs taisījām eksperimentus. Izcirtām 5–6 āliņģus — ezera malā, vidū. Ledus 45–50 cm biezs, bet nav jau priekšrakstu, uz cik bieza var braukt! Papriekš uzlaidām vienu trosē iesietu traktoru. Ledus iztur. Tad otru. Kabīnes durvis palika vaļā, ja nu kas, lai lec laukā.

MRS visi klusēja. Ja būtu notikusi nelai-me, es atbildētu, jo būtu patvarīgi rīkojies. Bet kaut kas bija jādarā! Ja tu nemācēji organizēt darbus, tad tu nekas nebiji par meistaru.

Deja uz ledus, tā es to nosaucu, jo varēja būt visādi: vai nu mēs nogrimsim, vai vinnēsīm. Mēs vinnējām, un vīri slavēja mani. Līdzko aizgājām prom, tā sākās atkusnis.

Pierakstīja Alnis Auziņš

Bezakcīzes degviela

Lauksaimniekiem piešķirts atlikušais degvielas apjoms, kam piemērots akcīzes nodokļa atbrīvojums.

Lauku atbalsta dienests (LAD), pamatojoties uz Ministru kabineta 03.05.2011. noteikumiem Nr. 344 *Kārtība, kādā no akcīzes nodokļa atbrīvo dīzeļdegvielu (gāzeļļu), ko izmanto lauksaimniecības produkcijas ražošanai, lauksaimniecības zemes apstrādei un meža vai purva zemes apstrādei, kurā kultivē dzērvenes vai mellenes, kā arī zemes apstrādei zem zivju dīķiem, lauksaimniecības produkcijas ražotājiem ir piešķirts atlikušo dīzeļdegvielas, kam piemēro akcīzes nodokļa atbrīvojumu, apjomu (20 litri) 2012./13. saimnieciskajam gadam, t.i., no kārtējā gada 1. VII līdz nākamā gada 30. VI.*

Līdz ar to uz šī gada 12. X ir piešķirti **100 litri dīzeļdegvielas** par vienu atbilstošās platības hektāru 2012./13. saimnieciskajam gadam.

Jau tagad degvielu ar akcīzes nodokļa atbrīvojumu var iegādāties no tirgotājiem, kas reģistrējušies šādas degvielas tirdzniecībai. Sarakstu ar degvielas tirgotājiem regulāri aktualizē un publicē LAD interneta lapas www.lad.gov.lv sadaļā *Akcīzes degviela*.

LAD aicina klientus izmantot elektronisko pieteikšanās sistēmu (EPS). Ar tās palīdzību iespējami sekot līdzi izlietotās degvielas daudzumam un redzēt atlikumu.

Zivsaimniecības un valsts atbalsta departaments, Valsts atbalsta daļa, tālruni 67027326, 67027204

Klientu apkalpošanas daļa, tālruni 67027693, 67027684

Jauno Bībeles tulkojumu atklāojot

13. X Rīgā notika viens no nozīmīgākajiem 21. gadsimta notikumiem — jaunā Bībeles tulkojuma atvēršanas svētki, uz kuru nelielā busiņā devāmies arī mēs, dažādu Dundagas kristīgo draudžu cilvēki.

Ar prieku nosvinējām ekumenisko dievkalpojumu Rīgas Domā. Vakarā piedalījāmies atvēršanas svētkos bijušajā kinoteātrī *Rīga*, kur pulcējās vairāk nekā 700 cilvēku. Mūsu skaistākais ieguvums — pašu sadraudzība un jaunā, tikko iespiestā Grāmatu grāmata, kādam biezāka, sarkanos vākos, citam — plānāka, tumši zila. Nu tikai jāķeras pie lasīšanas!

Diāna Siliņa

*Laiks apstājas ar skarbu piesitienu —
Nav rītdienas, ir tikai vēju balss.
Un kādai mīļai, labai sirdij
Nekad vairs nesāpēs, ne arī sals.*

Paula Stradiņa klīniskās universitātes slimnīcas 3. ķirurģiskās nodaļas kolektīvs izsaka līdzjūtību Pārslai un Solvitai Zvirbulēm, kā arī viņu tuviniekiem, vīru, tēvu un vectētiņu mūžībā pavadot.

Vjačeslavs Posohovs (1973)

**«Dundadznieks» Nr. 19 (146)
2012. gada oktobris.**

Dundagas novada domes izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā **3085**.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV 3270.

Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Nauris Freimuts, Mareks Griciks, Lauris Laicāns, Aivars Miška, Aldis Pinkens, Diāna Siliņa, Smaida Šnikvalde.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervēja-mais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 500 eks. **Interneta:** www.dundaga.lv/avize